

БЪЛЪЖКА КЪМЪ МАТЕРИАЛИТЪ.

Както се отбѣлѣзва въ прѣдговора, гледано е, щото свидѣтелствата, които доказватъ българския характеръ на Поморавия, да бждатъ прѣдимно сръбски или чужди, но прѣведени на сръбски безъ или пъкъ съ бѣлѣжка, потвърждаваща твърденията на оригинала. Постѣпвано е така, за да се отнеме възможността на всички, готови да закриятъ очи прѣдъ обективната истина, или, най-малко, разположени при-страстно къмъ нея, да казватъ ведно съ най-отявления сръбски шовинистъ Панта Оречковиъ, поменуванъ не еднажъ въ първата часть на книгата, че всичко приведено отъ насъ „је чисто пропагандијска ствар“¹⁾ и, че опрѣдѣленията „Българска Морава“, „Български Нишъ“, „Български Пиротъ“ сж измислени отъ чужденцитѣ само за пакостъ на сърбитѣ или отъ умураза къмъ тѣхъ.

Повечето отъ свидѣтелствата сж почерпани отъ мѣро-давнитѣ на врѣмето си сръбски вѣстници и списания. Първо мѣсто заематъ тия, извлѣчени изъ „Србске новине“, държавния вѣстникъ на сръбското княжество, и изъ „Србски дневник“, редактиранъ отъ Медаковича, една отъ най-знатнитѣ публистични фигури на Сърбия прѣзъ миналия вѣкъ и бившъ секретаръ на князь Милоша²⁾.

Взети сж нѣкои свидѣтелства сжщо и изъ „Видов дан“ и „Световид“, първитѣ вѣстници, които направиха опитъ да развѣятъ сръбското знаме надъ нашитѣ земи и най-отчаянитѣ противници на правото ни да заживѣемъ свободенъ и обединенъ животъ. Въ незѣжество и въ непознаване на дѣйствителността, искаме да вѣрваме, никой не ще ги обвини, както постѣпватъ сърбитѣ прѣзъ послѣднитѣ години спрѣмо

¹⁾ Гласник, кн. 54, стр. 166.

²⁾ Скерличъ ги нарича най-сериозни сръбски вѣстници. Вижъ Јован Скерличъ, Историја Нови Српске Књижевности, Београд, 1912, стр. 83.